Tapahtuipa ennen muinoin

sumusaarten seutuvilla

lumotun meren takana

psykedeelinen tapaus.

Kuutar kaunis kellertävä

ahkeroi yövuorossansa

komeettoja kiinni koppas

haali haaviin hippusia.

Kuutar kehräsi kivistä

väkerteli värttinällä

pyrstötähtien pölyistä

hopeaisen laatulangan.

Lanka kiepillä kupeella

talsi pitkin taivaankantta

tähtitietä tepsutteli

Kuutar tyylissä Saturnus.

Jumalatar joutessansa

aprikoi nyt pilven päällä

makaako Maa mallillansa

Tellus-tuttu tolpillansa?

Kuutar kaukoputkellansa

planeetan sinisen löysi

stratosfäärin halki tiiras

tutki Maata suuri silmä.

Pientareilla peurapuiston

unisen maan uurnalehdon

karun kalmiston kupeessa

joogaili hämärä hahmo.

Hymysuin, hyvillä mielin

tietäjä, kas vanha druidi

Inehmoinen istuskeli

metafysiikkaa meditoi.

Kuiski Kuutar taivahalta:

kuulehan sie vanha velho,

löytyisiköhän opetus

kun Kuulla olis kysymys?

Kuun suusta kiperä pulma

puheena alas putoili

muodostaen mysteerion

ongelman olemisesta:

Entiteetin eksistenssi

jos voi olla jompi kumpi:

olevainen arvatenkin

ei-olevainen samaten.

Ei-olevuus puuttumisen

presenssiä siis nyt onko

vaiko sittenkin presenssin

puutumista on pikemmin?

Velho toimi aivan vaiti

kiskoi irti kosteikosta

laguunista liejuisesta

lootuskasvin juurinensa.

Sen kurotti Kuuhun asti

tuo jo hytkyen hykersi

kohta nauraa kierähteli

Kuu salaisuuden tajusi.

Ai niin, se avaruuslanka

Kuu kutoi, kipinät lensi

siitä nyt pukine syntyi

profeetalle pieni lahja.

Niin sai joogi jalkahansa

hopeaiset hienot housut

kimaltelevat, upeat

itse Kuuttaren kutomat.